

lutte Vilkaar for at komme ind under Alderdomsunderstøttelsesloven, skal være det, at man intet ejer, eller at man skal skaffe sig af med det, man har ejet og tidligere sparet sammen. At det skal være en ufravigelig Betingelse for at komme ind under Lovens, er, mine Herrer, nærmest Gælfkab. Jeg vil derfor ikke absolut anbefale, at Ministeren som øverste Instans eller Overøvrighederne ligefrem skulde paabyde Kommunerne at give Alderdomsunderstøttelse til saadanne Ansøgere, der endnu eje Subsistensmidler til et eller to Aar; det vil jeg ikke forlange, jeg holder ogsaa i den Retning stærkt paa Kommunernes Selvstændighed, og jeg tror, at det ærede Medlem for Aarhus Amts 3dje Valgtreds (Harald Jensen) maa give mig Ret i, at naar det skal være Tale om et Støn — og det maa der jo altid være i den Slags Forhold — er der ingen, der bedre og fornøftigere kan afgive dette Støn end Kommunerne. Jeg tror, at det ærede Medlem har Uret, jeg holder i alt Fald fremdeles paa, at den Sag administreres bedst, forstændigt og mest tilfredsstillende for alle Parter, naar ikke alene den foreløbige Behandling, men i alt væsentligt ogsaa Afgørelsen lægges i Kommunens Haand. Jeg vil derfor som sagt ikke forlange, at den højtærede Minister og Overøvrighederne skulde paabyde Kommunerne at give Alderdomsunderstøttelse til saadanne, der endnu eje noget; men naar Kommunerne beslutte at give saadanne Understøttelser, til Trods for, at de vedkommende have nogle Hundrede Kroner i en Sparekasse eller eje et lille Hus, der er større end strengt nødvendigt til at give Husrum for dem selv, vil jeg meget henstille, at Ministeriet er meget varsomt med at omstøde Kommunernes Bestemmelse. Det er jo dog urimeligt at antage, at Kommuneraadene skulde af egen, fri Vilje tildele Folk Understøttelse, som ikke behøve det, idet de jo selv skulle betale mindst Halvdelen. Selv om det i enkelte Tilfælde ikke skulde kunne paavises, at der har været de sædvanlige Grunde til Støde — nemlig ligefrem Kød — til at give en Understøttelse, der ikke strengt taget kan forenes med Lovens Ord, forekommer det mig dog, at der sker saa uendelig liden Skade ved, at der en enkelt Gang gives et Par Hundrede Kroner til en gammel Mand, som man maaske kunde have slup-

pet for at give. Jeg synes ikke, der er nogen Grund til at tage Rettigheden bort fra Kommunerne til at give, naar de selv ville. Der er noget frygtelig haardt, jeg vil næsten sige raat — jeg har selv haft Lejlighed til at se det — i, at man skal sige til en gammel Mand eller Kone, der i en lang, lang Arrække har sparet nogle faa Hundrede Kroner sammen: „Tag jeres Penge ud af Sparekassen og brug dem; saa kunne I komme til os.“ Der er noget frygtelig haardt deri. Jeg tror at have de fleste ærede Medlemmers Samstemmen deri, idet jo mange af dem have set og forstaaet, hvilken uhyre Sum af Selvfornægtelse og Savn der kan ligge i saadan en lille Sparekassebog. De forstaa, med hvilken Stoltthed den paagældende gamle Kvinde eller Mand ser paa sin Sparekassebog, de betragte den som et Rodanker, som de ikke for nogen Pris vil ty til, inden det kniber meget haardt. De vil ogsaa kunne forstaa, med hvilken Kærlighed et saadant gammelt Menneske slynger sig til sit mangeaarige Hjem og nødig vil sælge det, selv om Huset er lidt større end strengt nødvendigt til at give den paagældende Husly. Det er ligefrem en Nat at se paa, naar saadan et Par gamle Folk skal tvinges til at rykke ud af deres Hus og søge fremmede Tag over Hovedet. Det bør derfor ikke være en ufravigelig Betingelse, at de maa realisere den Værdi, de have staaende i deres Ejendom, for at kunne faa Alderdomsunderstøttelse. Det er noget, man ikke bør gøre, navnlig fordi — jeg sigter herved til ganske bestemte Tilfælde — det som oftest er saaledes, at den paagældende Ejendom er belaaet med alt, hvad der kan laanes paa den, og det er derfor ofte ret problematisk, om der overhovedet er nogen Værdi; selv om Assurancesummen og Burderingen er noget højere end Laanebeløbet, er det dog ofte Tilfældet, at det eneste, man opnaar ved at tvinge den gamle til at sælge sit Hus, er at skaffe ham ud paa Landevejen uden at have Tag over Hovedet. Thi til den Slags Ejendomme er der ofte ikke Købere; i de fleste Tilfælde tage Prioriteterne hele den Købesum, der kommer ind for Huset. Nok sagt, jeg haaber, at den højtærede Minister vil se med Velvilje paa Kommunernes Handlemaade, hvis Klager komme til Ministeriet